

uverjena, da je v krsti mrlič. Pek se nikakor ni pustil vznemiriti. Pred očmi sprevoznika je odprl krsto in pričel izlagati iz nje: surovo maslo, šunko, kuharlik na špirit ter kopalne hlače. Sprevoznik je bil v negotovosti, kaj in kako naj ukrene v res čudni zadevi. Nikakor ni pognal peka iz vagona; pač pa so zapustili dotični oddelek z največjim ogorčenjem vsi ostali potniki.

Nekaj postaj za tem so zopet vstopili novi potniki. Ko so zapazili strahotno prtljago, sta se oprijela vseh strah ter groza. Starejši gospod je potegnil brez nadaljnega prisilno zavoro in je ustavil vlak na odprti progi. Potniki iz vseh vagonov so vreli skupaj in vse se je strnilo proti peku. Po kratki razsodbi je moral Gordon zapustiti vlak s — krsto vred.

Pek je vzel krsto pod pazduho in je hotel po poti med njivami v bližnjo vas. Srečali so ga ljudje, ki so šli v cerkev in so ga uprašali, kam da je namenjen z mrličem? Pek jim ni ničesar odgovoril in je korakal naprej. Ljudje so mu pa sledili in so ga v vasi zgrabili. Gordon je moral v občinski zapor, dokler ni bila zadeva pojasnjena in sestavljen zapisnik.

Pek Gordon je naperil tožbo proti onemu gospodu, ki je zaustavil vlak, in proti vsem sopotnikom radi razžaljenja časti in omejitve osebne svobode. Tudi oblast je tožil, ker mu je zaplenila krsto in je povdaril v tožbi dejstvo, da svobodno rabi potnik kot prtljago vsak lesen zaboj in zakaj bi bila od tega prava izvzeta ravno krsta kot shramba za živila. Zadevo je vzel v roke sodišče, a je zavrnilo pekove tožbe s polasnilom, da krste niso kovčeki. Pekovo početje je še bilo zasmešljivo, v verskih navadah in so bili sopotniki radi njegovega početja upravičeno ogorčeni.

Nazaj k prireditelju. To je geslo, ki je dovelo k proizvajanju dietetikuma »Planinka-čaj Bahovec«, ki se dobi iz zdravilnih rastlin naših slovenskih planin in ki se pri slabosti v želodcu, črevesih in arterijah tako rado vzame.

DRUŠTVENE VESTI

Katoliško prosvetno društvo »Slomšek« na Zgor. Ponikvi proslavi dne 20. septembra 25-letnico v cerkvi in župnijski uti. V cerkvi govori g. dr. Josip Hohnjec in tudi zunaj cerkve kot predsednik Prosvetne zveze. Govorili še bodo: dr. Ganter, dr. Ogrizek in učiteljica Jurčič. Popoldne po litanijah pevski koncert v župnijski uti. Jubilejno proslavo bo spremljala rudarska godba iz Velenja.

Jarežina. Katoliško prosvetno društvo v Jarežini vprizori v tem letu zadnjo igro »Krišpin in Fridolin«. To je burka v pravem pomenu besede. Ob enem bodo posamezni igralci nastopili s posebnimi smešnicami, ki bodo še tako resne poslušalce spravile v smeh, če tudi se bodo še tako žalostno držali. Vabil se tokrat ne bo razpošiljalo. — Odbor.

St. Ilj v Slov. goricah. Krasno je izpadla tu pri nas proslava 1500letnice efskega cerkvenega zbora. Proslavo je priredila naša vrla Marijina dekliška kongregacija na praznik Marijinega rojstva. Dvorana je bila natlačena polna. Primerna deklamacija je napovedala program cele prireditve. Domači pevci so zapeli ljubko Marijino pesem. Govornik je razložil pomen slavnosti, zgodovino efskega cerkvenega zbora ter posebno povdarjal veliki pomen Apostolstva Ciril in Metoda. Za Ciril-Metodovo idejo bi morali delati kot Slovenci, kot Jugoslovani in kot katoličani. Na koncu se je igrala gniljiva Marijina igra »Goslarica naše ljube Gospe«. Celo v očeh moških smo videli solze. Meseca novembra priredimo Pinžgarjevo slavnost z igro »Veriga«. Na našem odru so se že opetovano igrala vse Pinžgarjeve igre.

St. Ilj v Slov. ger. Na splošno željo ponovijo Rekleto v nedeljo, dne 2. septembra 1931, ob 3. uri popoldne v Slovenskem domu lepo igrico »Goslarica naše ljube Gospe«. Vljudno vabljeni. Odbor.

Fantovski tabor na Polzeli se je vršil preteklo nedeljo v polni dvorani novega Prosvetnega doma, ki je v svoji surevi zgradbi že gotov. Po sveti maši in pred taborom je bila blagoslovitev temeljnega kamna, ki jo je opravil domači gospod župnik

Janez Jodl. Fantovsko zborovanje v polni dvorani Prosvetnega doma je otvoril in vodil Matevž Dušič, nakar sta govorila o programu katoliške fantovske mladine prof. dr. Jože Jeraj in urednik dr. Fran Vatovec iz Maribora; zborovanje sta v imenu navzočih fantov pozdravila Pongrac Turnšek iz Polzele in Rudolf Koren iz Šostanja. Navzlic poplavam v Savinji dolini in deževju so prišli fantje iz Braslovč, Griž, Šostanja in Sv. Jurija ob Taboru na kolesih. Polzelski fantje so prišli v velikem številu. Pred in po zborovanju so odsvirali nekaj primernih komadov tamburaši domačega Prosvetnega društva. Fantje so se z navdušenjem podajali po končanem taboru na svoje domove. Popoldne je bila v natlačeno polni dvorani Prosvetnega doma krasno uspela tombola. Požrtvovalnim polzelskim fantom vsa čast in priznanje!

Fantovski tabor pri Sv. Roku v Šmarju pri Jelšah je preteklo nedeljo kljub slabemu vremenu izbornu uspel. Pripeljali so se fantje na kolesih, na okrašenih vozovih in prišli peš od vseh strani. V trgu so jih domačini pozdravili in z godbo na čelu odšli na grič Sv. Roka. Stavolok na začetku stopnic je nosil napis: Bogu otroci, domovini sinovi, nikomur hlapci. Pri Sv. Roku je bila najprej slovesna služba božja s pridigo zunanje cerkve, kjer je slavnostni pridigar g. Hrastelj povdarjal, da naj močno ime Marijino prinese v srca katoličanov, posebno mož in fantov ono borbenost in značajnost, kakor jo je tedaj, ko je bil ta praznik postavljen. Nato je bila zahvalna služba božja, ki jo je opravil monsignor dr. Vreže, da je Bog obvaroval znamenito cerkev Sv. Roka pred požarom, ko je strela udarila v njo. Po službi božji je bil tabor Katoliške akcije, kjer je govornik, predsednik Katoliške akcije iz Maribora g. Jerebič povdarjal, kako in kje naj katoliški fant in mož vrši svojo katoliško dolžnost. Povdarjal je, da naj se vsa moška mladina šolske dobe organizira v Marijinih vrtec, fantje v fantovskih Marijinih družbah in moške v apostolstvu mož. Po končanem govoru je zadonela pesem: Povsod Boga in godba, pa tudi solnce, ki je začelo sijati, je prineslo prijetnega razpoloženja. Da je prireditev tako dobro uspela, je zahvaliti delu domačinov, posebno g. kaplanu Rančigaju. — Fantje, to je bil šele začetek, zdaj pa naprej!

*

Ko je tramvaj privozil čez šentpeterski most, je sprevoznik zaklical: »Ambrožev«, in izstopil je neki gospod. Pred Mestnim domom je zaklical: »Krekov« in zopet je izstopil gospod. Pred Majerjem je zaklical: »Steltarjeva« in izstopila sta neki gospod in gospa. Lebnova dva sta strmela, češ, kako je ljubljanski sprevozniki vse ljudi poznajo po imenih! Pred pošto je sprevoznik dejal: »Prešernova« in zopet sta izstopila mož ter žena. Lebnova je silila, češ, tu morata izstopiti. Pa mu ona zasepeče: »Ne kaži se, da si tako neveden, počakajva, da oni mož pokliče tudi naju!«

»Ali bo zmerom tako nagajala? Pa res ne bo nikakega blagoslova z njo?«

Nameraval jo je dati takoj zorači. A kadarkoli je Pintariča prosil, da nikoli ni utegnil. Zdaj je imel nujno delo doma, zdaj je moral iti voziti temu sosedu, zdaj orat onemu.

A Matija je bridko čutil: »Noče! Dasi mi ne zaluča v obraz, v srcu si misli: Krivoprisežniku ne mara oratit Prigoljufane njive še celo ne!«

Tudi drugod v vasi niso nikoli utegnili.

In vsakokrat, kadar je v vasi zastoj prosil, se je vračal globoko ponižan, v srce zadet, ves razdražen in srdit.

In je sklenil:

»Pa jo pustim čez zimo tako ležati. Naj si odpočije. Spomladi pa vsejem jaro rž ali nasadim krompirja.«

Tako je njiva počivala.

A sredi zime je Matija z grozo spoznal, da se je celo v tem miru pripravljala na napad nanj, na kruto maščevanje.

Matija se je med tem vdal pitju. Kakor bi ga bil satan s tistim alkoholom na dan, ko je po krivem prisegel, zastrupil, ga tesneje nase priklenil, ga je zdaj pogosteje in pogosteje vabil in zavaljal v pijančevanje.

In Matija je voljno sledil temu vabljenju. V oma mi alkohola ni tako jasno slišal glasu in očitjanja vesti. In raznih nesreč je pozabljal. Zakaj zadnje čase mu je šlo marsikaj pod zlo.

Tudi upanje na ženitev ga je prevarilo, kar ga je hudo zadelo in potrl. Jesenskega dne je srečal na cesti Marinovo Liziko. Šla je iz mesta, on v mesto. Postal je, razpredel razgovor. Po nekaj malo pomenbrih vprašanjih je napeljal besedo naravnost na ženitev. Nekaj časa ga je molče poslušala. A nenadoma je odločno okimala: »Ne, Ni mogoče!« Brez vsake nadaljnje besede, dobre in hude, ga je pustila sredi ceste in je šla svojo pot.

Tedaj je spoznal, da je tudi Lizika zanj izgubljena. Zvesta mu je ostala edina pijača.

Sicer tudi pri pitju ni bil brez vseh skrbi, ne povsem varen. Zalučal je kdaj polpijan, zlovoljen gost ali zloben šaljivec nepričakovano vanj čudno vprašanje: »He, Matija, kako pa s tvojo njivo?« Tako nečedno je naglašal »s tvojo«, da je zarežalo v srce huje, nego če bi naravnost rekel: »Saj vemo, da ni tvoja.« In tako prekanjeno in zlobno se je smehljaj, tako lokavo je mežikal, da je bolj spekle, ko če bi bil na glas zakričal: »Saj dobro vemo, kako si je prisleparil. Saj vemo, da si po krivem prisegel in s tem soseda Petra v grob spravil.«

(Dolge prihodnosti.)